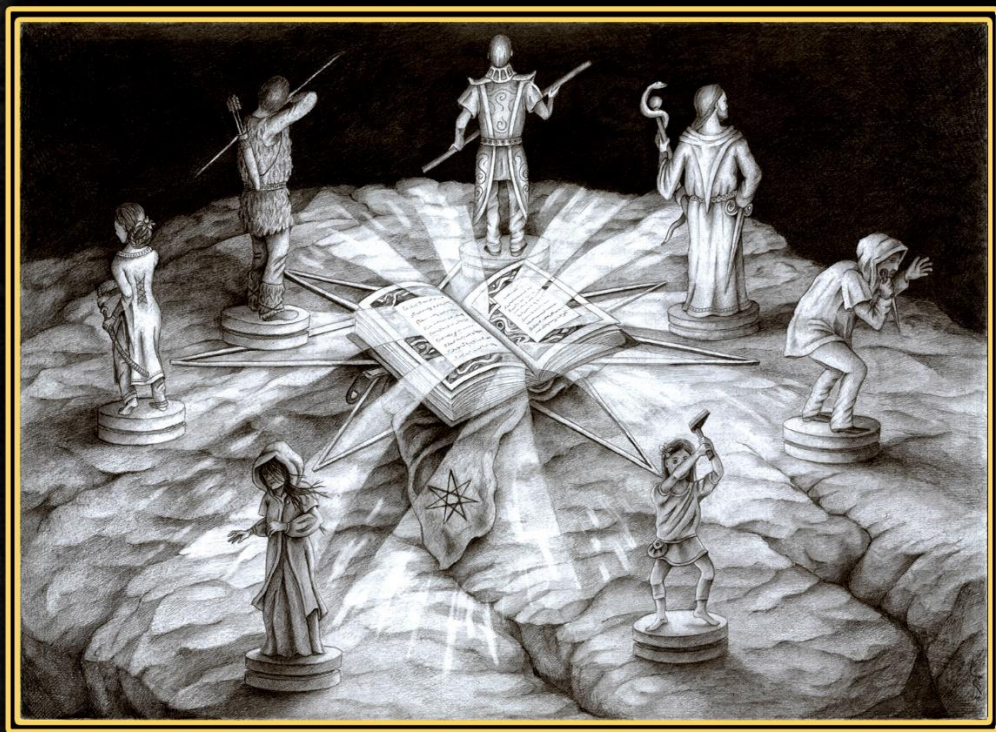

PAVEL MARIŠ

HEPTARON

Zajatci zúmy

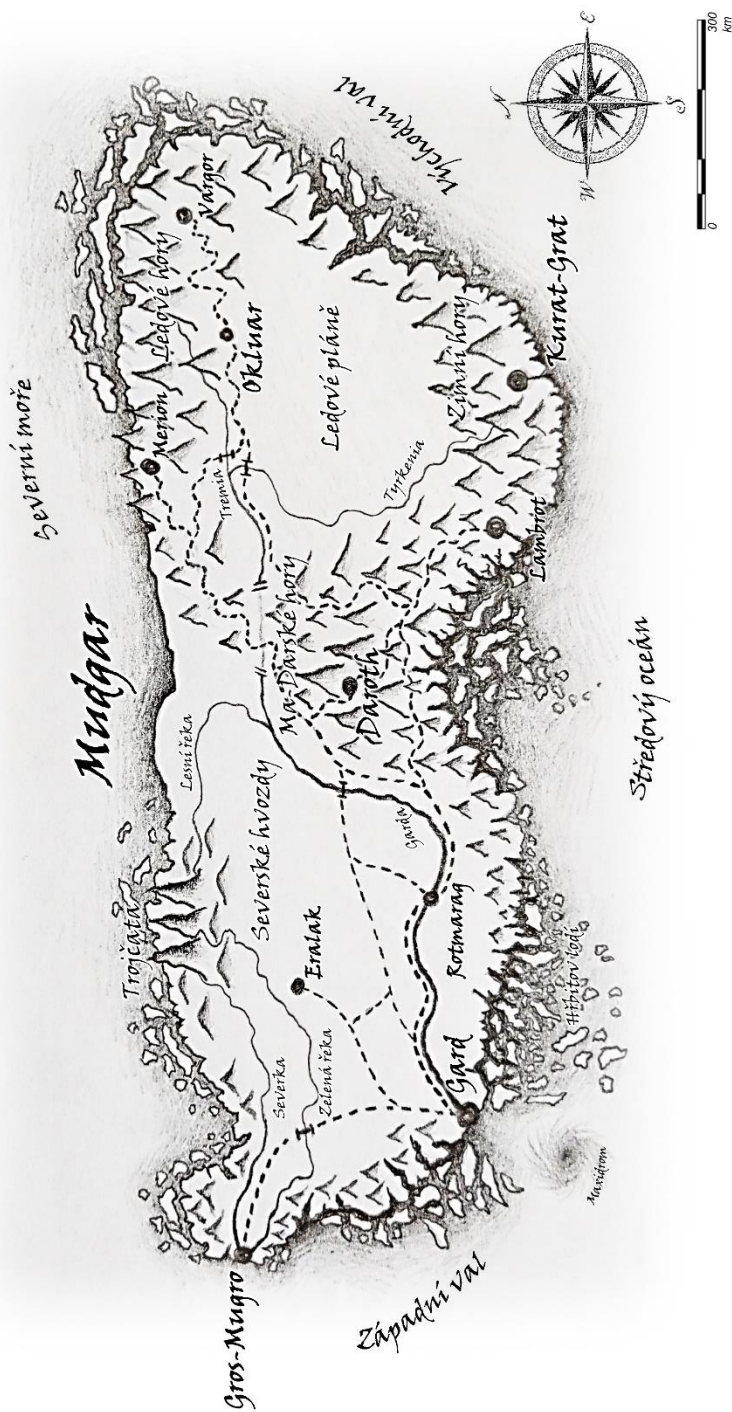
HEPTARON

KNIHA PRVNÍ:

ZAJATCI ZIMY

Pavel Mareš

Severní ledovce

*Tvůrci stvořili svět
Tvůrci milují
Tvůrci nezakazují
Tvůrci nenaslouchají
Tvůrci nezasahují*

když je dílo v ohrožení,

Tvůrci nařídí Heptaron

Věnováno Báře, Pavle, Honzovi a Mílovi. Té
nejlepší Hlívě, Pavle a tomu nejlepšímu
Hotholdirovi a Ervdovi. Bylo to moc fajn.

Děkuji své ženě Báře a svým dětem Aničce
a Štěpánkovi za trpělivost.

Prolog

TĚŽKÝ ÚDĚL

Starý muž v bílých šatech klečí na podlaze z vypálených hliněných dlaždic. Přímo před ním je do mozaiky z kamínků a hlíny vsazen obrovský obouruční meč. Od zbraně se dlažbou šíří praskliny až ke kruhovým stěnám místnosti. Ty, stejně jako strop, obkládají podobné dlaždice. Místnost ozařují pochodně v kovových držácích. Dvě hoří po stranách vstupních dřevěných dveří a zbylé tři rovnoměrně vyplňují zbytek kruhu.

Muž klečí a tiše pláče.

„To nemůžeš,“ šeptá. „Musí to jít i jinak.“

Mihotavé světlo loučí mu poskakuje po bílé kutně. Muž v rukou svírá malý kus provazu. Žmoulá ho jako školák čepici, když neumí u zkoušek na gardských školách.

„Musí to jít i jinak,“ zopakuje do ticha místnosti, která rezonuje tak, že se jeho pouhý šepot odrazí a zašeptá: „jinak...inak...k...“

Pak zařve jako medvěd: „Já to odmítám!“

„ítám...tám...ám...“

Postaví se na nohy a hledí někam nad jílec meče. Jeho hlas pronikne i do chodeb usedlosti. Sluhové v kuchyni ze strachu přivírají oči.

Ale starý muž si po chvíli opět kleká a šeptá: „Stane se, jak poroučíš. Vždy se stane, jak poroučíš.“

„roučíš...oučíš...číš...“

Světlo v místnosti se zamihotá. Pozorovatel by mohl říci, že vesele. Pak jeho intenzita poklesne, až louče zhasnou docela.

V nastalé temnotě róba starého muže září, ne pro nějakou magii, či snad božským prostřednictvím a zázrakem, ale čistě pro svou bělost. Muž se postaví a nahmatá provaz nad svou hlavou, několikrát zatáhne a usedlostí se rozlehne zvon přivolávající služebníky, kteří mají nakázáno držet se dál, když se jejich pán modlí.

Iben je vysoký Mudgo z klanu Eghků. Jeho rodina ho však v mládí prodala do Gardu na otrockou práci a Iben tak ztratil nárok říkat si Eghk. Před pěti lety se objevil nový pán a pracovitého otroka koupil. V sídle Karanů se nežilo špatně. Starý pán byl čestným mužem plným síly a odhodlání a Iben, i přes fakt, že byl vlastněný, že byl jeho otrokem, Murana Karana Rotmuga následoval a obdivoval. Teď, když vešel do modlitebny se svícem v ruce, vyvalil oči na starce, který před ním stál. Muranovi tato modlitba přidala tak třicet let.

„Zavolej mi Hotholdira. Do mých komnat, dobrý Ibene. Buď tak laskav.“

Iben byl zvyklý plnit pánovy příkazy na slovo, ale teď zaváhal a otázel se: „Nepotřebujete doprovodit, mistře Karane?“

„Splň můj příkaz. A nech tu ten svícen,“ řekl unaveně Muran Karan Rotmug a Iben odběhl. Na další diskusi již neměl odvalu a vlastně ani výchovu.

Když starý kněz osaměl, sehnul se pro svícen, který Iben položil, a otočil se k meči.

„Jestli se mu něco stane,“ řekl unaveně, ale výhrůžně, „přísahám, že tě zavrhnou.“

Meč slabě zazářil.

Karan vytáhl zpoza opasku dýku a zašeptal: „Alespoň, že tak. Děkuji.“

Pak položil dýku před meč a sledoval zlatavé paprsky přecházející z obouruční zbraně, která sloužila jako oltář, do jeho dýky. Když byl zázrak dokonán, dýka slabě zazářila a pak zmizela. Karan ji opatrně uchopil a strčil si ji za opasek. Nejenže byla neviditelná, ale byla i zatraceně ostrá.

Cítil se starý a unavený. Cesta do jeho pokojů v horní části usedlosti byla dlouhá na jeho věk i tak. Nyní ho ještě tížila strašlivá vina za to, co se chystá udělat. Nevadilo mu, jak bude vypadat v očích sousedů, ty ať sežerou Mugrové. Ne, on se jen k smrti bál o své dítě. O svého nejmladšího syna.

Zaklepání na dveře na sebe nenechalo dlouho čekat.

„Otče,“ uklonil se vysoký svalnatý mladík s polovinou hlavy vyholenou. Druhou polovinu tvořil dlouhý provazec černých vlasů zakončený někde pod širokým ramenem. Hotholdir byl nejmladší z jeho synů, ale ne nejmladší z jeho dětí. Hotholdirův nejstarší bratr

se jmenoval Hromdor a byl kapitánem obávané galéry Bouře, která přepadala obchodníky po celém Středovém oceánu. Mezi Hromdorem a Hotholdirem byl ještě Herleich. Ten se učil v Gardu na kněze a nejvíce kráčel v otcových stopách. Karanova žena Keira, otrokyně z dávných výprav, kterou po čase osvobodil a vzal si ji, mu na stará kolena porodila dceru, již si oba velmi přáli. Bohužel se porod zkomplikoval a Keira po dlouhých týdnech nakonec svou bitvu prohrála a zemřela. Malá Kerenna byla štěstím celé usedlosti a nyní jí táhlo na osmý rok. Hotholdirovi prožil už sedmnáct zim.

„Chlapče, posad' se,“ řekl Muran vlídně.

Hotholdir poslechl a usadil se na zantýjský koberec zdobený zelenožlutým vlnkovým vzorkováním. Posadil se u otcových nohou, jak bylo zde na severu zvykem. Sám Muran se neposadil.

„Říkal jsem ti, že nás Garol zkouší. Že to dělá proto, abychom byli silní. Pamatuješ si to?“

Hotholdir se zájmem přikývl.

„Nyní mě čeká nejtěžší zkouška a ty jsi možná ještě příliš mlád, než abys to pochopil. Tebe čeká také zkouška.“

„Zvládnou cokoliv,“ řekl bez rozmýšlení Hotholdir.

„Vím, že ano. Nemám pochyb o tvé odvaze, o tvém vzdělání, ani o tvých bojových schopnostech. Tvůj strýc Rikarsan Karan Daroth tě považuje za výborného bojovníka. A když tě za výborného bojovníka prohlásí Daroth, musí to být pravda. Snad jen slova mého bratra mně dávají sílu učinit, co musí být učiněno.“

Hotholdir odhodlaně hleděl na svého otce. Na obličeji se mu objevilo napětí, očekávání a Karan viděl na tváři svého syna tolik nenáviděnou touhu po dobrodružství.

„Jsi-li hoden tohoto úkolu, uchop dýku,“ poručil Karan a odepnul opasek. Před jeho synem visela prázdná pochva, ale Karan věděl, že v ní vězí neviditelná dýka, požehnaná samotným Garolem. Tíše spočívá a čeká, stejně jako on sám.

Hotholdir zaváhal jen na okamžik. Pak se zhluboka nadechl a rukou jistě sevřel kůži obalený jílec svaté dýky. Vytáhl ji z pochvy a obřadně si ji prohlédl.

„Toto je můj dar a též Garolův dar a je to to jediné, co ti zbude, můj synu. Za patnáct dní tě odvedu na trh s otroky. Budeš prodán skřetům za svou neposlušnost vůči rodině. Využij těchto patnáct dní dobře. V knihovně je o Kurat-Gratu několik spisů. Doporučuji ti i seznámit se s jazykem. A oprášit tvé bojové umění.“

Každý syn by se začal okamžitě bouřit, ale Hotholdir znal svého otce a věděl, že mu vše vysvětlí.

„Až tě prodám, odvedou tě daleko na východ, až do plání věčného sněhu. A tam, můj synu, je černé město, hlavní sídlo království Kchvarstad s nejhlubšími doly na celém Mudgaru, kde se v pekelném horku poblíž samého Černoboru těží černocel. Tam tě zavrou a donutí tě za okrojky chleba a hrnek vody pracovat, až ti kůže na ruku zčerná, jako jim dávno zčernala jejich srdce. Tam budeš dál žít.“

Muran Karan spatřil na Hotholdirově tváři náznak strachu, a nelibosti, následovaný studem nad sebou sama a přebitý novým pocitem odhodlání. Muran nikdy nebyl na svého syna tak pyšný, jako právě teď, když četl v jeho klidné tváři. Sám se nikdy necítil tak strašně pod psa. Připomněl si, že se nejedná jen o zkoušku jeho syna, ale i jeho samého. Kdo je asi zkoušený více?

„V čase, který přijde, objeví se cizinec. Označí ho plamen, tak ho poznáš. A až se tak stane, použiješ svatou dýku. Ne dříve. Osvobodíš sebe i jej a povedeš ho do bezpečí. Budeš jeho život chránit svým vlastním, synu. Tak si přeje Garol a tak si přeji i já.“

„Učiním, jak říkáš, otče,“ řekl Hotholdir.

„Běž se rozloučit s bratry a se sestrou. Zítra ráno se vrhni do příprav na naši nejtěžší zkoušku víry s urputností, kterou mohu očekávat pouze od tebe. Důsledně trénuj, svědomitě se uč, pořádně jez, ať máš sílu.“

„Otče, vím, že se ti to nelíbí. Ale Garol tě miluje a já také. Splním toto poslání,“ řekl Hotholdir, uklonil se a odešel z místnosti.

Zatímco se vzdalovaly jeho kroky, zašeptal do ticha svých komnat Muran Karan Rotmug, Garolův velekněz: „I já tebe miluji, synu. I já tebe.“

Kapitola 1

PŘEPADENÍ

Ukrutná bolest v rameni, která ji provázela od druhé noci na moři, odezněla po týdnu. Bud' si na ni zvykla, nebo prostě vyšuměla. Bylo to zvláštní. Nepamatovala si, že by ji při jejím zběsilém úprku v Thensokliénni někdo zranil. Asi si musela natáhnout svaly při skoku na loď. Ale že by se to projevilo až druhý den večer? A v rameni? Zvláštní. Naštěstí to zmizelo stejně tak rychle a nečekaně, jako to přišlo.

To věčné pohupování lodi po vlnách Středového oceánu se dalo vydržet, i když se jí první týden často udělalo špatně. Měla štěstí, že v zavazadlovém prostoru byly průzory, skrze které se dalo docela dobře zvracet, a i jinak vylučovat. Co jí ale pozvolna přivádělo k šílenství, byla ta samota. Nemohla se námořníkům ukázat, chytili by ji, znásilnili, zabili nebo hodili do moře. To nemohla riskovat, ale stejně tak nemohla vydržet ty týdny osamění a nic nedělání.

Hlíva si krátila čas vzpomínkami, nejčastěji na svůj poslední den v Thensokliénni. Na ten zběsilý úprk před Pekelným slídičem, což byla přezdívka hraběte Elerweta Dariona, který se bavil lovem zlodějů a pouliční sebranky v ulicích Thensokliénie – hlavního města

království Sklécie. Vzpomínala na ten váček s mincemi, jak se roztrhl a jedna jediná mince – zlatý attarmijský tar, jí tehdy zachránila život a zmrzčila toho nenáviděného čmuchala tím, že se mu zasekla do oka. Vzpomínala na ten pocit vítězství, když Slídič zavyl bolestí, následovaný pocitem čiročiré hrůzy, když jí její bujná představitivost nastínila, co se jí stane, pokud ji hrabě Elerwet chytí. Vzpomínala na běh po schodech z Okraje, který odděloval přístavní čtvrť od zbytku Thensokliénie. Vzpomínala na naději, když spatřila odplouvající loď. Vzpomínala na skok. Na ten strašlivě dlouhý skok, kdy její život závisel na tom jediném odrazu a na schopnosti jejích rukou zachytit se provazu, který visel z paluby. Vzpomínala, nebo si spíše představovala, ten pekelný řev, který Elerwet Darion vypustil z úst, když se o jejím úniku dozvěděl.

Zahihňala se a změnila v hlavě téma vzpomínek. Mnohem příjemnější bylo vzpomínat na toho chlapce, kterého potkala předtím. Setkala se s ním stejný den ráno. Nebyl ze Sklécie, ale z Attarmie. Nebylo to pravděpodobné, ale chtěla věřit, že ona zlatá mince, která jí později umožnila uprchnout, pocházela původně právě z jeho měšce. Ten hoch byl krátce ostříhaný a zarostlý jemným strništěm. Ale nejzajímavěji působily jeho oči. Tak zelené. Tak hluboké... Tak smutné. Hlíva přemýšlela, jak mohl někdo tak mladý, pravděpodobně zdravý a bohatý, být současně tak smutný. Nechápala to. Hlíva přemýšlela, čím jí vůbec tak imponoval. Ano, mohla ho okrást a ano, on na ni mohl poštvat strážě. Ani jedno se nestalo. Sešli se, podívali se na sebe a rozešli se. Proběhlo mezi nimi ale něco velmi zvláštního, co

se dá jen velice těžko popsat. Jako by se znali celý život. Ale Hlíva měla dobrou paměť na tváře a byla si jistá, že toho chlapce nikdy předtím neviděla. Ty oči by určitě nezapomněla.

Hlíva byla velice šikovná dívka. Dokázala utajit svou přítomnost na lodi. Spávala pod náhradními lany a plachtou v nejzazším koutě nákladního prostoru. Ven chodila jen v noci a měla štěstí, protože kuchyně nebyla daleko. Hlíva uměla být velmi tichá a děti z Thensokliénie považovaly její schopnost nebýt viděna, pokud si to sama nepřála, za téměř magickou. A ona si málokdy přála, aby ji někdo viděl, protože ji mnoho let živila činnost, u které být viděna nesměla. Hlady tedy v ulicích Thensokliénie většinou netrpěla a zde na lodi také ne. Dokázala se propížit do spižíren a brala si vždy jen tolik, aby si toho nikdo nevšiml. Nebyla chamtivá a stačilo jí málo. Stejně většinu dne jen ležela, a tedy nepotřebovala energii. Sudy s vodou se skladovaly jen kousek od jejího útočiště, takže i vody měla dost. Člověk by mohl říct, že tato plavba byla luxus, kdyby jen tu měla někoho, alespoň nějaké zvíře, se kterým by mohla prohodit pár slov.

Hlíva kdysi slyšela o námořnících, kteří měli ochočenou kysu. Tak si v prvních dnech cesty říkala, že uloví kysu a vycvičí si ji jako ti námořníci z příběhů. Kupodivu attarmijská loď byla prostá kys, a tak si Hlíva neochočila nic. Čas trávil jen tím vzpomínáním.

Protože je štěstí vrtkavé a někdy si jen tak odskočí, stalo se jednoho dne, že opustilo i Hlívu. A vlastně nejen ji, ale celou posádku.

Mohl to být dvacátý den plavby, ale mohl být klidně patnáctý, nebo třicátý. Hlíva neměla sil počítat, zvláště zpočátku, kdy zažívala tu urputnou bolest v rameni a pravidelné zvracení.

Tu noc, kdy na Hlívu přišli, se plížila do spížírný pro jídlo, když uslyšela křik z vedlejší kajuty, která sloužila jako přípravná jídla, tedy kuchyně.

„Co jsem ti sakra říkal, Patriku! Ty brambory budou do večera oloupané. Neříkal jsem to? To si do prdele piš, že jsem to říkal. Ty jeden líný ufňukanej... Ale co, pojď sem, já si tě srovnám.“

Věděla, že by se měla asi spíš rychle ztratit zpět pod svá lana, ale nějak jí to nedalo, a tak se plížila k otevřeným dveřím kajuty, ze kterých vycházel ten křik a nyní i zvuky zoufalé rvačky, následované vláčením, škubáním a dupáním.

„Ne, prosím!“ zapištěl vysoký hlas.

„Promiň, chlapče, ale zahálku ve své kuchyni nestrpím,“ odpověděl chladně rozčilený hlas. Pak se ozval svistot a plesknutí něčeho měkkého na holou kůži.

„Ííí!“ zavřískal kuchtík vysokým hláskem.

Hlívu mrazilo. Moc dobře znala tyto výchovné prostředky. Kuchař určitě použije vařečku a... brrr. Chudák hoch.

Hliva už stála téměř u dveří a nahlédla do kajuty. V tu chvíli znovu vařečka zasvištěla vzduchem a trefila chlapce zhruba v Hlívě věku ohnutého přes koleno mohutného muže. Hliva spatřila, jak mu vyhrkl další příval slz, když se vařečka zasekla do jeho pozadí.

Znovu se ozvalo to pisklavé zaječení a chlapec se skutálel z kuchařova kolena. Přitom se mu vysvlékly kalhoty a kuchař vyskočil jako by ho píchli nožem.

„Ty nejsi hoch!“ zařval a vyrazil přímo proti Hlívě, která byla sama celou situací tak zkoprnělá, že nestihla zareagovat. Kuchař do ní bezmyšlenkovitě narazil a dívka se praštila o protilehlou stěnu přesně do toho ramena, co ji z počátku plavby tak trápilo.

„Další holka! Co se tu u všech makrel děje!“ křičel kuchař a volal: „Heeeej! Kde je kdo! Máme tu černý pasažéry!“

Pak chytil zmítající se Hlívu za krk rukou mohutnou jako medvědí tlapa a zvedl ji na nohy. Zkusila se vyškubeout, ale celkem správně tomu nedávala velké naděje. Kuchař ji vstrčil do kajuty, kde na zemi ležel a plakal hoch/dívka a zavřel za nimi dveře. Hliva k nim přiskočila, ale klíč v zámku byl rychlejší a černá pasažérka byla uvězněna.

Praštila do dveří pěstí zdravé ruky a rozhlédla se po místnosti. Byly v kuchyni s dalším špajzem v zadní části. Proto byl na dveřích zámek, jiné místnosti zámky na lodi neměly. Tato naopak neměla okna a jen jeden zamčený vstup.

Dříve si zámek na dveřích neuvědomila. Na spíži, kam většinou chodila, sice zámek byl, ale nezamykal se. Také tam nebylo pivo a víno, které viděla vyskládané vzadu.

„Vlezla jsem do zasranýho vězení! Proklatě!“

Pak jí pohled spočinul na svinuté hromádce na zemi. V mužských šatech, ze kterých pořád ještě vykukoval zadek, se choulila nakrátko ostříhaná černovlasá dívka. Měla malý nosík a vlastně byla docela hezká. Hlívu udivovalo, že se zvládla vydávat za chlapce. Měla výrazné lícní kosti a oříškové oči. Na druhou stranu jí celkem hrálo do karet, že neměla prakticky vůbec žádná prsa.

„A co ty seš zač?“ zeptala se uzlíčku, aby řeč nestála. Vztekat se a bouchat do dveří už nedávalo smysl.

„Patrik. Teda Pat... Pavla,“ zahuhlala dívka přes slzy.

Je dobrá. Druhá lež. Hmm, ta se musí hodně snažit, aby nezjistili, kdo opravdu je. V tom vidím příležitost, myslela si Hlíva a nahlas řekla: „A jak ses dostala sem? Myslím, jako Patrik.“

Dívka se posadila a podívala se na druhou dívku. „Utekla jsem před manželem.“

To je pravda.

„Táta je obchodník...“

To je lež.

„...a chtěl mě výhodně vyvdat.“

A to je zase pravda.

„Za... za mocného, ale zlého muže, který by mě zavřel někde v komoře a jen by po mně chtěl, abych mu vyplivovala jednoho haranta za druhým.“

Nejryzejší pravda, byť trochu vykonstruovaná v detailech, usmívala se Hliva a řekla: „Za pár chvil možná budeš mít v břiše parchanta nějakého toho námořníčka.“

„U svaté Ariet! To ne! Myslíš, že nás...“

„To jsi přece musela vědět. Jinak by ses nepřevlékala za chlapce.“

Pavla popotáhla a oči se jí zase začaly zalévat slzami, když vzdorně řekla: „A co ty? Ty se nebojíš?“

„Já se jim tak snadno nedám,“ odtušila Hliva a protočila v ruce krátkou, ale ostrou dýku z nablýskané oceli.

„Co ty jsi zač?“ zeptala se Pavla, snad i trochu zvědavě.

„Já? Já jsem Hliva. Těší mě.“

„Stejně umřeme.“

„Proč by?“

„Mají čaroděje.“

„No vidíš!“ vykřikla radostně Hliva, „ty máš vlastně pravdu! Já jednoho attarmijského čaroděje znám. To je ono, to nás zachrání!“

„Jak víš, že je to attarmijec?“

„Hlupáčku,“ podívala se Hliva na Pavlu, jako by opravdu byla úplně pitomá. „Nad lodí přece vlaje attarmijská vlajka.“

„To tedy nevlaje. Je to sklěká loď. Ohnivý obr je sklěká loď.“

Hliva jen mávla rukou a přemýšlela, co řekne, až se dveře otevrou. Nemusela čekat dlouho.

Zenon de Attara otevřel fialkové oči. Romantik by řekl, že se mu v nich slabě zajiskřilo nově nabytou energií. Blondatý chlapec s vážnou tváří vstal a rozhlédl se po své kajutě. Byla zařízena prostě, ale důsledně. Stohy knih srovnané podle oborů a důležitosti držel k policice přidělaný provázek, aby nespadly při kolébání lodě. Těžítko ve tvaru želvy zatěžovalo pergameny na stole a kalamář byl umístěn ve vyřezaném otvoru, který rovněž snižoval pravděpodobnost převrhnutí. Oblečení viselo ve skříni a některé již použité prádlo bylo úhledně složené v těžké dubové truhlici.

Zenon se vypravoval do sfér zásadně na tvrdé podlaze kajuty, ale teď si na chvíli sedl na postel. Něco bylo jinak.

Spolu se svým mistrem Ysorinem de Seneca procestoval celý svět. Byl v Meraqu v Trímii, viděl císařský kapitol v Zantýnii i zvláštní architekturu Nové Sírie. Byl vystaven nepřízni počasí, hladu i nebezpečí. Ale vždy vše přijímal důstojně a chladně s myslí matematika a pragmatického mága.

Nyní se cítil divně. Jako kdyby jeho život dospěl na křižovatku a osud mu dával jedinečnou možnost udělat něco jinak. Jenže co, jak a hlavně proč.

Zenon zakroutil hlavou a vyšel před kajutu, kde ho málem porazil probíhající kapitán Ohnivého obra.

„Omlouvám se, mladý pane,“ řekl muž s rezatým vousem.

„Nic se nestalo, příteli. Kam ten spěch?“

„V podpalubí někoho našli. Museli jsme ještě v Thensokliéni nabrat nějakou nadbytečnou zátěž. Musím se tam dostat, než posádka napadne vzít situaci do vlastních rukou.“

Zenon povytáhl obočí. Na své mládí vypadal velmi dospěle. „Špioni?“ zeptal se.

„Ne, to asi ne. Ale jsou to dívky, můj pane,“ řekl kapitán.

„Ach tak,“ řekl Zenon. „V tom případě bych asi měl jít s vámi. Mimochodem, mistr Ysorin o tom ví?“

Ysorin měl kajutu vedle kapitánovy, blízko schůdků na palubu. Zenonova byla zastrčena v zádi lodi.

„Ano, ano. Říkal jsem mu to. Měl by být také na cestě.“

„Dobrá. Tak mě veďte, kapitáne.“

Následoval zrzavého muže po úzkých schodech hluboko do útrob lodi a pak vešli do chodby, kde byla shromážděna snad celá posádka.

„Co vy psi tady děláte!“ zahartusil kapitán. „Neříkal jsem vám, že máte držet stanoviště?“ A už krácel vpřed a uštěďroval kopance svýma pevnýma botama. Posádka se natlačila do chodby, ze které před nějakou chvílí přišla Hlíva, a kapitán stanul přede dveřmi.

„Klíč,“ poručil a kuchař, který už byl přítomen, mu ho opatrně podal.

Kapitán chvíli zaváhal a pak odemkl dveře.

Kuchtík, který na loď nastupoval pod jménem Patrik, seděl zuboženě na zemi a oči měl rudé od slz. Veškerá mužnost z něj dávno

vypřchala. Kousek za ním seděla na stole vyhublá bledá dívka a vesele pohupovala nohama.

„Tak co je to tady za brajgl!“ řekl kapitán, který si v tu chvíli vzpomněl na své dvě dcery doma v Thensokliénii a pohled na dívky v místnosti ho trochu obměkčil. Byly mladé a nepůsobily zlověstně, nebo tedy alespoň ta na zemi ne. Ta na stole možná trochu ano.

„Nezdá se mi,“ řekla dívka na stole a nepřestávala drze kývat nohama v plátěných potřhaných kalhotách a škorních, které jí musely, prostě musely, být velké, „že bychom tu udělaly nepořádek. Naopak Pavla umyla parkety. Vlastními slzami.“

Kapitán vešel dovnitř a Zenon proplul za ním. Pak kapitán zavřel dveře a přisunul čaroději židličku, na které kdysi Pavla škrabala brambory. Sám se o dveře opřel a začal si balit cigaretu.

„Chci vaše příběhy,“ řekl, ne příliš agresivně. „A hezky pravdu. Pak se rozmyšlíme, co s vámi.“

Zenon se zatím posadil a pokusil se usmát na dívku jménem Pavla, ačkoliv ona ho přes závoj slz snad ani nemohla vidět. Navíc, jemu úsměvy nikdy moc nešly.

„Jsme kamarádky,“ pronesla Hliva celkem vesele. „Pavla utíká před sňatkem z rozumu a já jí pomáhám.“

„Takže jste černé pasažérky.“

„To bych ani neřekla,“ usmála se Hliva. „Pavla si svůj pobyt na lodi odpracovávala v kuchyni a já vám hubila krysy v podpalubí.“

Zenon se ušklíbl. Moc dobře znal Ysorinovo oblíbené kouzlo, kterým donutil všechny krysy na lodi vyskákat do moře, hned jak

opustili přístav. Jestli Ysorin něco nesnášel, tak to byly krysy. Mistr kouzel si ale tuto informaci nechával pro sebe a jeho učedník nemínil vytrubovat do světa tajemství svého mistra. Navíc mu drzost té holčiny přišla jednoduše fascinující.

„Na mé lodi krysy nejsou,“ zavrčel kapitán.

„Alespoň vidíte, jak dobře dělám svoji práci,“ odpálila okamžitě Hliva.

Pak se ozvalo zaklepání na dveře a kapitán otevřel Ysorinovi ze Senecy. Ten rázným krokem vešel do místnosti a položil dlaň na Pavly hlavu. Ta zkrivila obličej bolestí a Ysorinovi se rozšířily oči náhlým poznáním.

„Ty...“ začal říkat, ale Pavla opět plakala, prosebně na něj koukala a kroutila hlavou.

Ysorin pochopil. „Ty nejsi špion,“ čaroděj přikročil k Hlívě, která už ale byla na nohou a odskočila od něj.

„To ať vás, ani nenapadne, vaše vznešenosti,“ řekla Hliva a v ruce se jí zjevil nůž.

Ysorin se zamračil. Neměl teď na hraní náladu. Zenon svého mistra znal, proto řekl: „To už máme za sebou. Je čistá. Jsou to skutečně jen holky z Thensokliénie, které si chtěly udělat výlet.“

Ysorin metl po svém učedníkovi zlý pohled a Hlívě došlo, že starší čaroděj prokoukl učedníkovu lež. Možná proto, že... že viděl do Pavliny hlavy? *Co tam asi viděl?* pomyslela si.

Jenže na další dohady už nebyl čas.

Rozrazilily se dveře a do místnosti vpadl námořník: „Kapitáne – loď!
Na obzoru je loď!“

„Jaká vlajka?“

„Vlajka... pane, vlajky jsem si nevšiml. Mají... mají D na
plachtách. Na lodi pluje Daroth!“

„Do psí prdele!“ zahřměl kapitán. „Pánové, omlouvám se,“ otočil
se k čarodějům, „není se čeho bát, jen musím okamžitě na palubu.
Určitě se jim ztratíme. Obr je rychlá loď.“

Odcházel, ale rozhodně nevypadal tak sebejistě, jak se snažil tvářit.

Ysorin se vydal za ním: „Hlídej je,“ řekl Zenonovi.

Ten chtěl něco namítat, ale Ysorin ho provrtal očima, takže raději
neřekl nic.

Mezi trojicí zavládlo rozpačité ticho. Hlíva ukryla dýku někde
v oděvu a nyní se přehrabovala v sudu s jablky, než vytáhla to
nejčervenější. Pak se do něj s chutí zakousla a usmála se na Zenona
ústý umazanými od sladké šťávy.

Pavla se zatím trochu sebrala. Posadila se na stůl, kde předtím
seděla Hlíva, a zeptala se Zenona: „Co s námi uděláte?“

Zenon trochu vážně nakrabil čelo a odpověděl: „To nezáleží ani
tolik na mně, jako na Ysorinovi. Ale on je docela dobrák, i když se to
snaží všemožně maskovat. Nevěřím, že vás nechá hodit do moře.“

„Vidiš,“ usmála se Hliva a po bradě jí dál tekla šťáva z jablka. „Já ti to říkala. Kdo jsi ty?“ ukázala jablkem na čaroděje.

„Říkají mi Zenon. Zenon de Attara, chceš-li.“

Hliva vyprskla smíchy. Když se dostatečně vysmála, řekla: „V tom případě já jsem Hliva. Hliva Ústříčná, chceš-li,“ a znovu se rozesmála.

Zenona to z míry nevyvedlo. „Hlíva... hezké jméno. Tvůj otec byl hřib, nebo klouzek?“

Hlíva se obvykle velmi rychle uměla urazit, ale teď se rozesmála ještě víc a v záplavě slin a jablečné šťávy úpěla: „Určitě klouzek, vždyť jsem po něm.“

Pak se ozval další slabounký smích. To byla Pavla. Když se smála, vypadala hned mnohem krásněji a Zenon neodolal a také alespoň trochu povytáhl koutky. Hlívín šílený smích byl prostě nakažlivý.

Když se dostatečně vysmály a Hlíva si vybrala další jablko, zatímco pět dalších nacpala do různých kapes svého oděvu, zeptala se Pavla: „Jaké to je být kouzelníkem?“

„Hodně práce,“ bylo první, co ze Zenona vypadlo. „Práce a zodpovědnosti. Víš, otec pracuje v Attarské bance jako náměstek ředitele a matka zase vede pobočku energické sítě v hlavní Attarské čtvrti. Když máš takové rodiče, cítíš velkou zodpovědnost. Ysorin je otcův přítel a je to ten nejlepší učitel, jakého by mohl mladý kouzelník mít. Nerad bych ho zklamal.“

„Prokoukl tě,“ řekla Hlíva přes jablko.

„Prosím?“

„Poznal, že jsi mu lhal. Když jsi říkal, že jsi nám osahával hlavy.“

„A jak to víš?“

Poprvé za celou dobu přišlo Hlívě, že Zenon trochu znejistěl. Byla na sebe pyšná. Měla ráda, když byly v její přítomnosti chlapci zmatení. A tak jen s úsměvem pokrčila rameny.

Společnost se ponořila do ticha. To Hlíva nehodlala snášet dlouho. „Co to znamená? To D na plachtách a ten Durot.“

„Daroth,“ opravila ji tiše Pavla. „Darothové jsou druhým klanem Mudgaru. Klanem válečníků. Říká se, že Dartohské děti jsou odebrány matkám a tráví své dětství studiem boje. Když se blíží dospělost, podstoupí rituál, kdy dvě děti, stejně silné a stejně staré stanou proti sobě v boji na život a na smrt. To, které zvítězí, stává se dospělým členem klanu.“

„To jich musí být strašně málo,“ usmála se Hlíva.

Pavla zakroutila hlavou: „Tohle bys měla brát vážně. Jsou to nejmocnější bojovníci, co kdy kráčeli po tomto světě. Jeden Daroth dokáže zabít sto mužů. Pět jich přemůže armádu.“

„Přeháníš,“ řekla Hlíva, ale jablko začalo mít v jejích ústech trochu kyselou pachů. Pachuť strachu.

„Nepřehání,“ řekl Zenon. „I nás učí, abychom si dávali na Darothy pozor. Jsou to mocní bojovníci.“

„Ale vždyť ty jsi čaroděj. Mávneš rukou a je po Darothovi.“

Zenon se jen nepřítomně usmál.

Pak se rozrazily dveře, div že nevylétly z pantů.

„Pane,“ řekl jakýsi námořník. „Mistr Ysorin vás neprodleně žádá, abyste za ním přišel do kajuty. Hned, pokud možno.“

„Jak to vypadá?“ zeptal se Zenon a vstal.

Námořník se podíval na Hlívu s Pavlou, jako kdyby nevěděl, jestli před nimi může mluvit.

„Na něco jsem se ptal,“ řekl Zenon trpce.

„Je to špatné, pane. Mají rychlejší loď a vítr na své straně. Stáčíme se na širé moře, ale... je to špatné.“

Zenon vykročil. Pak se ale zastavil a řekl dívkám: „Pojďte se mnou.“

„To je slovo,“ pokusila se usmát Hlíva, ale přes námořníkovu sdělení se jí to příliš nepodařilo.

„Zenone, pojd' dovnitř,“ pokynul Ysorin, mnohem bledší, než jak si ho dívky pamatovaly před pár minutami.

Když je mistr magie uviděl, hodil po mladém kouzelníkovi další ze svých zlých pohledů a řekl, velmi odměřeně: „Dámy, počkejte za dveřmi.“

Potom dveře kajuty zabouchl.

Hlíva se tiše zachechtala a z veliké kapsy na břicho vytáhla dřevěný korbel a přiložila ho opatrně dnem na dveře. Ozvalo se tiché ťuknutí. Z druhé strany si přiložila ucho.

„Co to děláš?“ ptala se potichu Pavla.

Hlíva mávla rukou ve vzduchu, aby byla druhá dívka zticha.

Ysorin právě mluvil: „...někdo objevil hrad mého přítele a srovnal ho se zemí. Hledal tam mě. Mě, anebo tohle.“

„Mistře, to je ta věc, na kterou se nemám ptát?“

„Ano. To je ona. Obávám se, že jsou tu kvůli ní.“

„Co budeme dělat?“

„Po tom, co mi říkali v Thensokliéanii, že se stalo na Fernsternu...“ Pak byly slyšet kroky, jak někdo přechází po místnosti. „Zde na lodi jsou sami námořníci. Určitě umějí vzít do ruky zbraň, ale když vidí to prokleté D, tak se jim rozklepou kolena a kuráž jim padne. Co když nepřítel řekne, že chce jen nás? Můžeme zkusit bojovat, ale když se proti nám obrátí posádka... nemáme šanci.“

„Takže co budeme dělat?“

Chvíli bylo ticho. Pak se otevřely dveře a Hlíva vpadla dovnitř.

„Ty jedna vlezlá potvůrko,“ zasyčel Ysorin a než se stihla zvednout, sáhl jí na hlavu.

„Neeee!“ zapištěla Hlíva a odkulila se z kajuty, kde vyskočila na nohy a s dýkou v ruce hleděla na Ysorina. Fakticky necítila nic, ale jen ta představa, že by se jí někdo mohl podívat do hlavy, byla tak strašlivá a odporná, že se jí zvedl žaludek. Z toho, a ještě z faktu, že Ysorina podcenila. Pohyboval se tišeji a hlavně rychleji, než by ji bylo napadlo.

Čaroděj jí chvíli koukal do očí. Nebyl vidět ani ždíbec zájmu o chvějící se hrot chladné oceli. „Neboj se, maličká,“ řekl po chvíli. „Pojďte všichni dovnitř.“ Pak se Ysorin ještě rozhlédl po chodbě a zavřel za nimi dveře.

„Patricie, Hlívo a Zenone, všichni tři jste dobří lidé. Vím to, cítil jsem to z vás. Zenon je můj učedník, je bystrý, moudrý, čestný a až přehnaně snaživý. Patricie je dívka, která umí jednat s mocnými, ačkoliv tak teď možná nevypadá. Sama byla, je a určitě brzy znovu bude velmi mocnou ženou. A Hlíva umí vycítit nebezpečí, otevřít

zámek, či se plížit tmou. Věřme, že kombinace vašich schopností vám pomůže přežít úkol, který vám uložím. Splníte ho? Poslechnete mě?“

„Jistě, mistře!“ vyhrkl Zenon, podivně hrdý na své dvě nové přítelkyně.

„Ano, pane kouzelníku,“ zamumlala nejistě Pavla, ale někde hluboko v jejích očích se jí zableskla jiskra odhodlání.

Mám větší šanci s čarodějem a s touto záhadnou dívkou, nebo sama? S posádkou... Myslím, že odpověď je jasná, proběhlo Hlívě bleskově hlavou.

„Tak když oni, tak já taky,“ řekla nahlas a dodala, „nebudeme mít nějaký bojový pokřik, nebo tak něco?“

Ysorin její řeč přešel. „Toto,“ řekl a poklepal na stůl, kde se před očima dívek objevila zničená strašlivě stará, ohmataná kniha, „je předmět, kvůli kterému s učedníkem cestujeme do Ekharie. Je to prastarý artefakt, který současně slouží jako jakási bariéra bránící temné síle z jeho nitra proniknout na povrch. Moc této bariéry však začala ochabovat a poslední šance, kterou máme, je dostat knihu zpět na Matru. Do Ekharie a do Doteků, kde jsme ji před mnoha lety s mým bývalým učedníkem našli. Pokud se tak nestane brzy, pouta zeslábnou a z knihy vystoupí něco strašlivého. Pán démonů, či nějaký dávno zapovězený bůh.

Naši čarodějové nedokázali knihu zkrotit. Ani Inkvizice ne.“

Na Hlívino povytažené obočí vysvětlil Zenon: „Inkvizice odhaluje náboženské projevy a potlačuje je. Ale mají díky tomu určité... schopnosti.“

Ysorin se tomu nevesele uchechtl. „Ano. Určité schopnosti. Nemagické podstaty. To je jedno. Navzdory tomu, že knihu pět dlouhých let zkoumali a všemožně bránili jejímu přesunutí zpět na Matru, nepodařilo se jim oslabování zastavit. Zkusili jsme navštívit elfy a málem jsme se nedostali z jejich lesa živí. Říkali, že kniha přináší smůlu a že její vynesení na povrch bylo jednoduše špatné.

Pár věcí ale o artefaktu víme. Jeho moc rychleji slábne na slunci. Není ho možné spatřit, pokud nevíte, kde se přesně nachází. Nejde s ním projít žádnou časoprostorovou trhlinou. A, i když trochu méně než dříve, to se musí Inkvizici připsat k dobru, vysílá do světa svou polohu. Přímo křičí ‘tady jsem!’. A to dokonce i přes vodu. Což nedává smysl. Přes moře by žádná magie fungovat neměla... pokud to tedy je magie.

Před lety jsem s knihou navštívil hrad Fernstern ve střední Sklécii. Můj přítel, Elderwell, byl vždy velkým znalcem prastarých artefaktů. Několik měsíců po mém odchodu na hrad zaútočili. Zuřivě a bez milosti. Všechny pobili. Nikdy se nám nepodařilo zjistit, kdo za útokem stál, ale padlo podezření, že na Fernstern zaútočil Daroth.

A na nás se teď řítí loď s Darothem na palubě. Nemůžeme si dovolit doufat, že je to pouhá náhoda.

Vůbec nevím, co udělají, až posádku Obra přemůžou, ale můžeme je svést ze stopy. Můžu se zkusit přesunout prostorem magicky... třeba s tímto.“ Mistr Ysorin sáhl po Dobrodružstvích neřestné Elmy, které stály v polici, převázané s dalšími knihami řemínkem, aby nespadly při kymácení lodi, podobně jako v Zenonově kajutě.

„A co máme dělat my?“ otázal se Zenon.

„Knihu si vezmi. Neměla by se sama prozradit. Nikdy to neudělala. Tedy jednou, v jeskyni na Matře, ale to už je dávno. Vezmi si ji a doufej, že je svedu ze stopy.“

„Vaše vznešenosti,“ začala Hlíva opatrně. Ysorin na ní pohlédl. Zvědavě. Hlíva pokračovala: „Posádka může Zenona prozradit jako vašeho učedníka. Bude vaším slabým článkem. Můžou ho použít proti vám.“

„Chytré děvče sis vybral za společníci,“ usmál se na svého žáka Ysorin. „Samozřejmě...“

Mezi Ysorinem a Hlívou něco proběhlo. Ona věděla, že chtěl říci: „...jsem na to myslel,“ a on zase poznal, že ona by prokoukla jeho lež. Řekl tedy: „je mládí bystré a má nápady, které nás starší třeba hned nenapadnou. Ale mám řešení. Sešlu kouzlo. Komplikované kouzlo, které z vás tří udělá v očích většiny členů posádky jejich bratry. Členy posádky. Samozřejmě muže. Nemá cenu zatěžovat hlavy našich nepřátel s morální otázkou, co si počít s ženami.“

Ozvalo se zabušení na dveře.

„Dál,“ poručil Ysorin. Hlíva byla tak rozčarovaná z jejich krátkého souboje myslí, že se na námovníka ani nepodívala. Možná že to bylo dobře, protože byl bílý hrůzou.

„Pa-pane kouzelníku. Na té lodi jsou skřeti. Asi Zimní skřeti z Mudgaru. A na přidi. Prokletě, stojí tam, jako galionová figura. Postava v plášti. Je tam opravdu Daroth!“ poslední slovo téměř zašeptal.

„Děkuji. Můžeš jít,“ poručil Ysorin a dodal: „Brzy se k vám na palubě připojím.“

Když se zavřely dveře, otočil se zpět k trojici: „Dokážu jim vnuknout myšlenku, že jste jen námořníci jako oni sami. Jediný pasažér na této lodi jsem já a já uniknu. I s knihou. Samozřejmě, Zenon nesmí vypadat jako čaroděj. Převlíkni se...“

„Vím, kde jsou vyprané šaty,“ řekla Hliva. „Dovedu ho tam.“

„Znamenitě. Běžte hned.“

Za Hlívou a Zenonem se zavřely dveře. Patricie Ghardiol pohlédla na Ysorina. I přes nebezpečí, které jim hrozilo. Přes vyhlídku otroctví, či smrti. Ona měla na paměti jediné. „Vy víte,“ zašeptala.

„Princezno...“

„Ještě ne.“

„Tak komteso. Tvé tajemství je u mě v bezpečí. Dávám ti slovo attarmijského strážce.“

Patricie se rozesmála. Smutným a překvapivým smíchem.

„Řekl jsem snad něco vtipného?“ nechápal Ysorin.

Dívka si otřela oči. Slzy Ysorin neviděl. „Můj otec,“ řekla, „byl posedlý touhou zjistit, zda skutečně existuje řád attarmijských strážců. Za vaše doznání by vám daroval půl knížectví.“

„Tvůj otec je moudrý muž. Attarmie svá tajemství prozrazuje jen vzácně. Ale my jsme nyní spojeni silnějším poutem, než jsou zákony a tajemství tvé či mé země. My nyní musíme splnit poslání.“

„Jako správní strážci.“

„Přesně tak. Jako správní strážci.“

Ticho trvalo jen krátkou chvíli, než se vrátil Zenon v námořnickém. Vypadal velmi komicky, ale nebyl čas ani nálada, aby se mu někdo smál. Hlíva, ve své prozíravosti, také odložila černý plášť a oblékla si námořnickou halenu a modré kalhoty zkrácené pod koleny. Ysorin byl rád, že si nemusí dívka svazovat prsa. Podobně jako Patricii, tedy Pavle, i jí v tomto příroda pomohla. Ale k vlastnímu překvapení si uvědomil, že by si netroufl říci to zlodějce ze Sklécie do očí.

„Jste připraveni? Až sešlu kouzlo, přidejte se k ostatním na palubě. V žádném případě se nezapojujte do bojů a... málem bych zapomněl,“ Ysorin sňal z krku malý krystal rotující v kovové obruči a podal ho Zenonovi. „To budeš potřebovat, abys rozuměl ostatním. Víš, jak s tím zacházet?“

Zenon krystal několikrát pohládl po jedné a po druhé ose. Schoval krystal za námořnickou halenu a vážně přikývl.

„Dobře. A ještě si vezmi tohle,“ podával mu další krystal.

„Tohle nemůžu...“ začal Zenon.

„Ale ano, můžeš a vezmeš si to.“ Starší kouzelník se obrátil k ostatním: „Nezapojujte se do bitvy. Pokud vše půjde podle plánu, k žádné nedojde. Až se dostanu na pevninu, najdu vás a pomůžu vám. Ať to bude stát cokoliv.“

„Mistře,“ sklonil hlavu Zenon.

„A...“ začal Ysorin. Všichni tušili, jaká budou jeho poslední slova. Proto je překvapil, když pokračoval: „Ochraňujte tu knihu. Třeba i vlastními životy.“

Ysorin zůstal v podpalubí. Pletl složitou formuli a bylo jen otázkou, jestli na skřetí lodi není nějaký skřetí čaroděj, nebo Mugro – člen mudgarského klanu kouzelníků, který kouzlo uslyší. Tím si nemohl být nikdo jistý.

Zenon cítil, jak je kniha těžká. Bylo to zvláštní. Měl ji schovanou na zádech, přidělanou důmyslně přehnutými kšandami, které mu v převlékárně připnula Hlíva. Nebyla vidět žádná boule pod šaty. I na dotek Hlíva cítila knihu jen obtížně. Ale byla těžká. Podivně, duševně, těžká.

Když vystoupili na palubu Obra, nikdo si jich nevšímal. Posádka hleděla na blížící se loď. A ta přímo svištěla po vlnách a každou chvíli se zvětšovala. Obloha byla rudá září zapadajícího slunce a mezi muži se šeptalo, že je to zlé znamení. Rudá obloha značí, že bohové chtějí krev.

Hlíva se zahleděla na postavu klečící na přídi nepřátelské lodě. Cítila z ní podivný klid a vyrovnanost. Kdyby netušila, že se má jednat o člověka, myslela by si, že to je socha. Nebo kus kamene. Podivný černý pytel.

„To je ale mrcha, co, Henry,“ řekl mladý námořník a plácl Hlívu po zádech, až jí téměř vyrazil dech.

„Jo,“ zaskřehotala a Pavlu překvapilo, jak dokázala promluvit jiným hlasem. Ne mužským, ale chlapeckým určitě.

Zkusila to taky: „Uplaveme jim?“ zněla jako dívka. Byla si jistá, že každý v okolí musel poznat, že zněla jako dívka. A to i přesto, že se za chlapce dlouhé týdny vydávala. Hlíva se na ni ale usmála, a to mohlo znamenat, že to nakonec třeba neznělo tak zle.

„Těžko, Anežko,“ řekl jiný námořník a svíral v ruce těžký řetěz.

„Skřeti,“ pronesl temně jiný námořník a Pavla s hrůzou poznala, že se jedná o kuchaře. „Nesnáším skřety.“

„Proč?“ zeptal se Zenon s uhlazeností člověka, který je vždy zvyklý dostat odpověď.

„A proč, kurva, ne!“ obořil se na něj kuchař. „Jsou hnusní a jsou to otrokáři. To jsi nevěděl, co? Ty jeden vypatlanče.“

Zenonovi zle zajiskřily oči, ale Hlíva ho popadla za rameno a odtáhla od kuchaře pryč. „Nepoznal tě, nechápeš?“ sykla mu do ucha. „Stejně jako mě nazvali Henrym, tak ty budeš Zikmud, Zubák nebo Zizelka, abys na jméno zareagoval. Pravděpodobně nějaký nemehlo z třetího vesla, či odkud a nebudeš vůbec ničím zajímavý.“

Zenon se jí pokusil vytrhnout, ale Hlíva ho obratným trikem téměř znehybnila. Naklonila se mu k uchu a velmi hlasitým šepetem mu sdělila: „Pokud ho ale proměníš v dýni, tak je naše krytí v prdeli!“

Zenon chvíli bezvýsledně zápasil a pak řekl: „Chápu. Můžeš mě pustit.“

Do čela mužů se postavil kapitán s rezatým vousem a neméně rezatou šavlí. Máchl jí zkusmo ve vzduchu, nevypadal, že by ji používal často. Zvolal: „Kormidlo doprava!“

Galeona Ohnivý obr se mrštně začala stáčet. Skřetí loď byla rychlá a obratná, ale na tento manévř nezvládla zareagovat včas. Náhle to byl Obr, kdo byl po větru.

„Plné plachty!“ zahřměl kapitán.

Ohnivý obr začal nabírat na rychlosti a loď skřetů ztratila dobrou námořní půl míli. Trvalo to nesmírně dlouhé minuty, kdy vše vypadalo dobře. Obr se vzdaloval. Sice pomalu, ale vzdaloval. Pak se vítr otočil.

„Uhneme znovu,“ uslyšela Hlíva zamumlat kapitána.

„Plachty na půl žerdi!“ zavelel kapitán.

Skřeti se blížili.

„Kormidlo ostře doprava, plné plachty!“

Skřetí loď mījela Ohnivého obra o skoro padesát metrů.

Postava na přídi vyskočila.

Vymrštila se do neuvěřitelné výšky a se zaduněním a praskáním prken dopadla na palubu Obra. Námořníci blízko Darotha byli v mžiku mrtví.

„Zpátky!“ křikla Pavla a drala se skrze námořníky k zádi lodi.

„Kde, ztraceně...“ rozkřikl se Zenon, ale Hlíva už ho strhla a obratně se proplétali davem vyděšených mužů za Pavlou.

Zatím okolí Darotha pokrýval rostoucí příval krve a mrtvol. Dvacet námořníků zemřelo, než kapitán zakřičel: „Dost!“

Předstoupil před Darotha. Sám s rezatou šavlí a odhodlaným, ale smutným pohledem.

„Co chcete?!“

Postava, téměř obřadně, stáhla kápi z hlavy a odhalila světlé, v rostoucí temnotě po západu slunce téměř bílé vlasy zdobící tvrdý ženský obličej. D na čele ale vidět nebylo. Jen hluboká a ošklivá růžová jizva.

„Nungara thurma!“ zaštěkla Darothka a švihla mečem. Velký kus kapitánovy šavle odletěl přes půl paluby a skončil v moři.

„Ungara!“ vykřikl kapitán. „Ungara.“

„Co říká, Zenone?“ zeptala se Hlíva ze zádě. Skřetí loď se mezitím přiblížila, a protože na Obru nikdo nepracoval a všichni sledovali Darothku, bylo zahákování již nevyhnutelné.

„Jak to mám asi vědět?“ obořil se na Hlívu Zenon.

„Ten kouzelný děda ti dal přece svůj krystal, abys rozuměl ostatním, ne?“

„To je pravda,“ přisadila si Pavla. „Použij ho.“

Zenon se na obě podíval podivným pohledem, za kterým Hlíva přečetla rozčarování z toho, že na to nepřišel sám.

„Ungara,“ řekl znovu kapitán a Zenon překládal.

„Budu mluvit, říká. Teď mu Darothka nařizuje, aby... to není možné. Aby si zbytkem šavle... aby si vypíchl oko.“

„Do prdele,“ vydechla Hlíva.

„Kapitán se ptá, co bude s jeho muži. Ona říká, že to ho nemusí zajímat a že by se měl spíš zajímat o to, co bude s ním. Kapitán říká, že je hloupá, když si myslí, že nadsadí svůj život nad život jeho posádky. Oba mlčí.“

„To vidíme a slyšíme taky,“ zafuněla Hlíva.

„Dobře, dobře. Ona říká, že chce jen čaroděje... u všech Attarských krystalů, tak je to přeci pravda. On říká že... a teď ten druhý námořník říkal, že je v podpalubí. Že je... no to nebudu překládat, a že si tam pro něj má dojít.“

Tehdy se k lodi přitáhlo skřetí plavidlo. Protože Obra nikdo nekormidloval, nebylo pro skřety těžké se zahákovat. Posádka si toho snad ani nevšimla, všichni sledovali dění kolem kapitána a Darothky. Podivné pokroucené nestvůrky s obnaženými šavlemi vběhli na Obra. Skřeti byli chlupatí v obličejí, ne vousatí, ale chlupatí a měli šikmé žluté oči. Darothka něco řekla a skřeti začali odzbrojovat námořníky Ohnivého obra. Bělovlasá žena se otočila ke vchodu do podpalubí, ze kterého vyšel Ysorin.

„Ysorin umí jejich řeč... to jsem nevěděl,“ říkal Zenon.

„To je jedno. Důležité je, co říká jí.“

„Ptá se, jestli ho hledala na Fernsternu. Ona říká, že ano. Říká, že jeho přítel kvičel... jako podsvinče. Ptá se,“ Zenonovi se zlomil hlas a v koutku oka se mu zaleskla slza. „Ptá se, jestli bude Ysorin kvičet stejně.“

Ysorin zaútočil zákeřně a tvrdě. Zenon poznal kouzlo, které mělo oběti způsobit takovou bolest hlavy, že dojde k silnému krváčení z uší, očí, nosu i úst a v podstatě by ji to mělo naprosto ochromit. Bylo to složité kouzlo, daleko za hranicemi Zenonových schopností a Ysorin ho spletl výborně, ale Darothku to vůbec nezastavilo.

Krev z ní odkapávala, ale stejně mrštně jako kočka skočila směrem k čaroději. Meč dopadl na třpytivý štít, kterým se čaroděj chránil.

Zazářil více, než bylo obvyklé, což mohlo znamenat nadlidskou sílu Darothky, nebo nějakou cizí magii. Ysorin další útok zkusil zastavit svou holí, ale síla nepřítele byla tak velická, že hůl její útok zpomalila jen o zlomek a štít znovu zoufale zazářil.

„Ne,“ šeptal Zenon a s hrůzou sledoval ten výjev.

Ani skřeti, ani námořníci se do boje nezapojili. Jasně viděli, že je to souboj naprosto mimo jejich úroveň. Jen bojácně sledovali tuto bitvu, o které se bude určitě dlouho vyprávět.

Ysorin nyní klesl pod další ranou, ale zvedl se a z jeho rukou tryskal fialový paprsek negativní energie, jež měl strávit všechny živé tkáně, kterých se dotkne. Soupeře paprsek zasáhl několikrát, ale nikdy ne na tak dlouho, aby na těle Darothky zanechal trvalé následky. Vlastní popáleniny trestala zuřivými údery do Ysorinova kouzelného štítu, který slábl a slábl.

Nakonec se s puknutím zlomil a bělovlasá nemesis nezaváhala ani vteřinu a řála po Ysorinově hlavě. Čaroděj uskočil dozadu a rozhodil ruce v zoufalém gestu. Magie zafungovala a čaroděj se přesunul na plošinu v polovině výšky hlavního stěžně.

Darothka zavrčela tak zuřivě, že Zenonovi tuhla krev v žilách, a rozhlížela se po svém soupeři.

Ysorin vytáhl knihu a něco na ni křikl. Zenon neměl sílu překládat.

Otočila se k hlavnímu stěžni a vyhodila švihnutím ruky naráz čtyři dýky. Čaroděj se mohl jen sehnout a tři ho minuly. Jedna se mu bolestně zabodla do ramene.

Bojovnice něco řekla a blížila se ke stěžni. Zenon sledoval s rostoucí šílenou hrůzou, jak si vyměřuje minimální vzdálenost k doskoku na plošinu.

Vyměnili si několik rychlých vět a pak Ysorin vyčaroval nejnebezpečnější zaklínadlo ve svém životě. Zmizel, možná nadobro.

Zenon unaveně padl na kolena a obličej měl bledý a strhaný.

Darothka už byla ve vzduchu, když se Ysorin vypařil. Dopadla na plošinu a zuřivě několikrát sekla do stěžně, že létaly třísky velikosti lidské dlaně a přšely na palubu a do moře.

Pak tam chvíli tiše stála. Ladně skočila dolů a prošla kolem skřetů k jejich lodi.

„Jsou vaši,“ přeložil Zenon, její poslední slova, než zmizela v podpalubí.

Skřeti přecházeli od námořníka k námořníkovi, každého prohledali, každému nasadili na ruce okovy z černé ocele a hnali je na svou loď. Když přišli k Zenonovi a setkali se s jeho temným odhodlaným pohledem, o krok ustoupili. Hlíva, se vrhla Zenonovi kolem krku v hrané bezbrannosti a silně ho kousla do ucha.

„Jau!“ sykl Zenon, ale to už mu skřeti prohledávali kapsy a boky i záda. Knihu však nenašli. A kupodivu ani jeden z krystalů. Magie strážců Attarmie byla mocná.

Brzy trojice nešťastníků z Kally – západního kontinentu, skončila v malé smradlavé kajutě na skřetí lodi s malým okénkem, u kterého bylo natěsnáno na třicet námořníků z Ohnivého obra. Všichni hleděli

přes vlny do dále, kde se ztrácel obraz opuštěné lodi, která jim byla dlouhé týdny domovem.

„Co si to říkali?“ zeptala se Hlíva, když cestovali druhý den na skřetí lodi v naprosté tichosti. Ani námořníci nemluvili. Celá posádka Obra seděla a sledovala své nohy a prkna kajuty s vlastními myšlenkami a s hrůzou z nadcházejících dní. Hlíva samozřejmě nebyla nadšená, že je vězněm skřetů, ale pořád si moc dobře vzpomínala na Thensokliénni a byla, možná trochu naivně, přesvědčená, že z rukou skřetů jí nehrozí ani z poloviny takové nebezpečí, jaké by přišlo z rukou Slídiče Elerweta.

„Co si kdo říkal?“ zašeptal Zenon de Attara k prknům z kajuty.

„Co si říkali tvůj učitel s tou čubkou?“ ptala se Hlíva.

Zenon na ni pohlédl a chtěl se na ni obořit, ale pak jen mávl rukou. Dívka ho plácla přes záda, přesně v místě, kde byla Kniha.

„No tak se hned nečerti!“ obořila se na něj Hlíva. „Přece není tak zle, no ne? Vše jde pdpl.“

„Pdpl?“ Zenonův zmatený výraz byl mnohem lepší, než ten vztekly a temný pohled, kterým jí oblažil předtím.

„No přece...“ Hlíva se k němu naklonila a zašeptala mu do ucha téměř neslyšným hlasem: „Podle plánu.“

Čaroděj její slova chvíli převracel v hlavě. Nedala mu čas si vše srovnat a hned vypálila: „Tak, co říkali?“

Zenon se rozhlédl po zlomených námořnících a šepem jí povídal: „Ysorin té mrše ukázal svou knížku a zeptal se, jestli celou dobu hledá právě to. Ona odpověděla dýkami, jak jsi viděla. Pak řekla, že ho nechá naživu, když tu knihu vydá. Oznámil, že je pitomá, když si myslí, že jí uvěří a že radši zkusí štěstí s magií. Pak se přesunul pryč, jak jsi přepokládám také zpozorovala.“

„To je dobře, ne? Skočila na to. S knihou se nedá přesouvat prostorem. To říkal ten tvůj staroch.“

Zenon se na ni smutně podíval. „Co je na tom dobrého?“

„No, že oni o té knížce ví naprosté prd!“

Někde se objevila Pavla a řekla: „Jste slyšet po celé kajutě. Nechce s tím počkat na později?“

Hlíva se na ni usmála.

Zenon pokýval hlavou a řekl: „Máš pravdu, Hlívo.“

„Henry, moje jméno je Henry.“

„No jasně! Henry... máš pravdu. Dobře to dopadlo,“ řekl Zenon a sáhl si na záda, kde měl přidělanou knížku. Byla přesně tam, kde ji upevnil. Jako kdyby tam snad být chtěla.

„Co s námi bude?“ zeptala se Pavla.

Zenon si promnul oči a řekl: „Jsou to Kchvartové, Zimní skřeti z Mudgaru. Známi otrokáři.“

Nějaký námořník v blízkosti Zenona si zhluboka povzdechl.

„Naše známá asi nemá dost prostředků, aby použila vlastní loď, musí cestovat s nimi. Pravděpodobně výměnou za posádku. Věřím, že kdyby to bylo čistě na ní, tak by nás všechny pobila.“

Námořník nyní vzlykl, Zenona to rozčilovalo. Do hlavy se mu konečně zase vracelo racionální myšlení.

„To znamená, že doplujeme na Mudgar. Pokud měl Ysorin trochu rozumu, zkusil se dostat také na Mudgar.“

„Proč?“ ptala se Hlíva.

„Protože je nejbliž. Pochop, oceán funguje jako obrovský vír, který do sebe vtahuje energii. Překonat tento proud vyžaduje naprosté mistrovství a obvykle jen na krátkou vzdálenost. Nemyslím, že to dokázal, protože přesouvat se přes oceán je těžké i v klidném stavu s řádnou meditací, s řádnou přípravou. Ysorin seslal své kouzlo rychle a mám obavy, že se objevil hluboko v oceánu. Nebo třeba hodný kus nad ním. Ale třeba ne, a pokud se mu to povedlo, bude na Mudgaru. Na Kallu ani na Matru by se odtud nepokoušel dostat.“

„Také určitě zaznamenal, že se jedná o Kchvarty,“ řekla potichu Pavla. „Bude nám chtít pomoci. Určitě je na Mudgaru. Musí být.“

A tak tiše doufali, zatímco je loď unášela dál a dál do chladivých severních vod.

Kapitola 2

CESTA HRŮZY A UTRPENÍ

Nikdy neovládl magii prostoru a času tak dokonale, aby si mohl říkat mistr těchto kouzel. Ale základní a nejpodstatnější kouzlo umožňující přesun na jakoukoliv vzdálenost se naučit musel. To patřilo k základní výbavě strážců Attarmie.

Problém bylo samozřejmě moře.

Nikdo nedokázal vysvětlit, proč moře působilo jako obrovský vír, který požírá magii a deformuje kouzla. Paradoxně nejbližší k pochopení byl klan mudgarských kouzelníků, kteří si říkali Mugrové. Těm se podařilo před nějakými pěti sty lety vytvořit stabilní portál, který spojoval Sklécii a Mudgar. Nikdo jiný se k tomu ani nepřiblížil. A jim už se to nikdy nepodařilo zopakovat.

Jeho situaci rovněž komplikovala dýka v rameni a fakt, že vůbec netušil, kde je a kam vlastně chce cestovat.

Čistě teoreticky byla pravděpodobnost, že Ysorin dorazí ke břehům Mudgaru tak strašlivě nízká, že ani on sám nevěřil, že se tak stane.

A také nestalo.

Desítky metrů pod hladinou oceánu se ozvalo tiché „plop!“ a ve vzduchové kapse se objevil Ysorin de Seneca, čaroděj patnáctého kruhu a mistr magie mysli a magie života a smrti. Bublina okamžitě praskla a masa vody vytlačila z mistra Ysorina veškerý vzduch. Zoufale se snažil zorientovat. Nevěděl ani, kde je nahoře a kde dole.

Mysli! Nevzdávej se! řval v duchu sám na sebe a věděl, že mu zbývají zlomky vteřin, než ztratí vědomí. Otevřel oči a rozhlédl se temnou zelení. Neobjevil žádné světlo, žádný náznak, kde by mohla hladina být.

Mysli! zakřičel znovu a pak mu došlo, že času je ještě méně. Pálení v plicích začínalo dominovat nad vším. Neměl vzduch. Tlak vody ho drtil a ruka, která křečovitě svírala hůl, se začínala třást.

Hůl! To je ono. Ta mi ukáže hladinu!

S vypětím veškeré své vůle poručil ruce, držící hůl lehce povolit svůj stisk. Ucítil pohyb, jak kus dřeva vyrazil, nadnášený vodou, směrem ke vzduchu.

Yosorin po ní hmátl, ale ruka odmítla poslušnost a hůl mu vyklouzla.

Ne! To ne!

Udělal několik rychlých pohybů a konečky prstů sevřel konec dřeva. Přitáhl hůl k sobě a začal připravovat potřebnou formuli. Uslyšel zřetelný hlas: „To nebude fungovat. Pod mořem magie nefunguje.“

A jiný hlas: „Nestihneš to! Jsi mrtvej! Jsi mrtvější než mrtvej! Bude z tebe krmení pro ryby!“

Ženský hlas: „Chcípneš, čaroději!“

Otevřel oči. Formule byla téměř hotová. Hlasy zněly stále hlasitěji a nejvíc jeden, který křičel stále dokola: „Vždyť to nemá cenu! Nemá to cenu! Vždyť to přece nemá cenu! Nemá!“

Moře se změnilo. Zelená barva zesvětlala a Ysorin uviděl strašlivý temný vír pod svýma nohama. Jako tlama obrovské příšery, stahoval vír veškerou energii z celého světa. Soukal ji do sebe jako nenasyta při královských banketech.

Ne z mé formule. To ne.

„Ale ano! Pod vodou přece nejde kouzlit! To víš! Nemá to cenu.“

Soustředil se a odvrátil pohled od bezedné nicoty pod sebou. Věděl, kde je hladina a teď ji snad i viděl. Slabý paprsek světla prošel vodou a dotkl se jeho tváře. Ucítil teplo a klid. Potom paprsek zakryl temný stín a Ysorin se probral z mrákot, něco obrovského proplulo nad ním.

„Dokonči to! Už tu formuli máš, stačí ji naplnit energií. Udělej to teď!“

Ysorin se s hlasem nehádal. Vypustil zbytky energie, kterou ve výrazně klidnějších časech načerpal v teplé kajutě Ohnivého obra a v duchu zašeptal zaklínadlo.

Hůl vyrazila jako blesk vpřed a kdyby neměl čaroděj obě ruce ztuhlé křečí, asi by ji neudržel. Takhle bylo jeho tělo k jeho věrné zbrani téměř přilepeno a s nevídanou rychlostí ho to hnalo vzhůru.

Než ztratil vědomí, byl by přísahal, že si ho prohlíží obrovská ryba s moudrýma žlutýma očima s podlouhlou čočkou jako mají kočky.

S leknutím se probudil. Voda se mu převalila přes hlavu a on otevřel oči rozbolavěné ostrým světlem a podrážděné nadbytkem soli všude kolem.

Ležel tváří v mokřém písku. Chtěl se zvednout, ale jedna ruka ho neposlouchala vůbec a na druhé dokázal pouze pokrčit a natáhnout prsty.

Nadzvedl hlavu, aby jí dostal z písku a z hrozby dalšího nechtěného omytí oceánem. Za krkem zapraštělo, až se znovu lekl. Uviděl hladkou vodou omletou skálu přímo před sebou. Byl zázrak, že ho na ni vlny nehodily.

Ještě větší zázrak byla písčná pláž o délce pouhých dvaceti kroků z obou stran ohraničená nekonečným zástupem balvanů ostrých jako břitva.

To je Hřbitov lodí, útesy na jižním břehu Mudgaru, uvědomil si.

Zahýbal nohama a opřel se o chladivý písek. Bolavou ruku natáhl s velikou bolestí před sebe a prsty zaryl do písku. Společnými silami rukou a nohou se posunul a pár kousků od moře.

Raněná mysl se také probírala k životu. Prudce hmátl kolem sebe, ale co hledal, neobjevil. Hůl byla pryč.

Dobrá, říkal si. Do pohyblivé ruky se vrací život. Ta druhá... dýka z Darothu. Ztraceně.

S dalším zapraščením otočil hlavu a skutečně uviděl krátký, tenký jílec vrhací dýky čouhající jen centimetr z jeho ramene. Zbytek vězel v kůži, mase a kloubu.

„Áaaaaa!“ zařval z plných plic, když si uvědomil tu šílenou bolest, která se ze raněné ruky, nohou, těla i duše hnala do jeho mozku, aby ho sevřela do smrtících kleští.

Ale možná to neznělo tak hlasitě, jak si představoval. Hlasivky měl docela vysušené a nepoužitelné.

Plakal bolestí, únavou, žízni. Je nesmysl představovat si, že mistři kouzel nepláčou. Když jsou na pokraji smrti, pláčou všichni.

Na obloze zakrákal pták. Mohl by to být klidně sup.

Kdyby supi žili na Mudgaru. Ne, to bude havran, vrána... prostě jiný mrchožrout.

Kráknutí se ozvalo znovu. Ysorin znovu natáhl zraněnou ruku před sebe a znovu se odrazil nohama od písku a znovu se posunul vpřed. A ještě jednou a znovu.

Udělal to snad tisíckrát. Vždy mu přitom ubylo mnoho síly a vždy ucítil řezavou bolest, která vystřelila z probodnutého ramene s takovou intenzitou, že se mu zatmívalo před očima. Reálně se obával mdlob.

Potom konečně jeho pohyblivá ruka narazila do skály. Byla vyhlazená doběla a u její paty se vršily naplavené a spadané kameny. Ysorin si jeden vyhlédl. Ohmatal ho a potom se pomocí nohou, ruky

a zbytku síly vůle, ke kameni přitáhl, otočil se a sedl si k němu zády. Zahleděl se na moře a uviděl stopu v písku po jeho těle. Její konec byl již pod příbojem. Krvavou stopu smývalo stoupající moře.

Nastával příliv.

Další zapraštění, když čaroděj otočil hlavu a zahleděl se na bílou skálu. S hrůzou objevil čaru přílivu. Byla dobré tři metry nad jeho hlavou.

Bezradně se podíval zpět na moře.

Takže přeci nakonec zemřu. Tolik práce, tolik snahy, tolik bolesti. Marno. Všechno marno.

„Nemohl sis myslet, že přežiješ přesun nestabilním portálem přes oceán. Nikdo to nikdy nepřežije,“ ozval se hlas, který si pamatoval ještě z mořské hlubiny.

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„Nemohl sis myslet, že přežiješ přesun nestabilním portálem přes oceán. Nikdo to nikdy nepřežije!“

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„Ticho,“ zašeptal Ysorin suchými rty.

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„Nemohl sis myslet, že přežiješ přesun nestabilním portálem přes oceán. Nikdo to nikdy nepřežije!“

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„TICHO!“ zakřičel Ysorin ze všech sil, ačkoliv hlas nebyl hlasitější než chrapot.

Cizí strašidelné hlasy ale kupodivu poslechl.

Musím zapojit hlavu.

„Musím se napít,“ zašeptal.

Ne, musím prostě zapojit hlavu.

Rozhlédl se ještě jednou. Dobře, voda stoupala, to byl fakt. Ale ne tak strašně rychle, jak se bál. Musel mít nohy ve vlnách, když se probral. Možná že čas má.

„K čemu to, stejně nedokážeš udělat symbol Evert, k tomu potřebuješ obě ruce a bez Evertu se nedokážeš přesunout nahoru na útes,“ poznamenal jízlivě jeden z hlasů.

„Řekl jsem ticho,“ přikázal Ysorin a zavřel oči.

Bylo to nejsložitější pokus o trans, snad od školních dob, kdy bojoval o první kruh. Když bolí celé tělo, mysl plná strach a času je tak strašlivě málo, je prostě těžké se uvolnit a uklidnit.

Když to nestíhnu, alespoň neucítím, že se topím. Prostě zůstanu ve sférách.

Ysorinův dech se začínal zklidňovat. Vzduch přestal vonět smrtí a začal vonět mořem. Zimu vystřídalo horko a pak následovalo příjemné teplo a vůně domova. Čaroděj našel hudbu sfér v mořském příboji. S každou vlnou se část jeho hmotnosti propadala kamsi do písku a bolest mizela, až zmizela docela. Ysorin začínal cítit svobodu a odpoutal svou mysl od svého těla.

Dotkl se sfér a začal čerpat energii. Nemělo smysl nic urychlovat, nemělo smysl se o něco snažit. Nemělo smysl panikařit. V naprostém klidu a s vysokým soustředěním začal počítat.

Čaroděj otevřel oči. Nejprve měl strach, že omdlí, protože bolest, kterou dlouhou dobu odkládal, nyní udeřila znovu a s úroky.

Byl po pás ve vodě a nemít za sebou pevný kámen, možná by s ním vlna smýkla o skálu a následně ho stáhla do chladivé náruče mořské smrti.

Levá ruka se stále odmítala pohnout. Ani o píd'. Ani prst. Nic.

„Bez symbolu Evert kouzlo pro přesun nikdy nesešleš a symbol Evert neuděláš bez levé ruky. Nikdy-to-nedokážeš!“ odsekával hlas.

Evert vytvořit nedokážeš, to máš pravdu, otravný hlase. Takže co teď?

Hlas ztichl. Všechny hlasy ani nedutaly.

Smát se mé bezbrannosti, na to vás užije. Ale poradit... to si musí člověk sám.

Ysorin si v duchu přehrával všechna zaklínadla, co znal. Vyškrábat se nahoru nemělo cenu. Příboj, i kdyby byl stále mírný, ho nakonec přemůže. Nedokáže šlapat vodu až k čáře přílivu. On nevěděl, jestli by se udržel nad hladinou, byť jednu minutu. Ne, odtud mu může pomoci jedině zaklínadlo.

Vrátil se k lustrování svojí mysli.

Ysorin byl čaroděj magie mysli a magie života a smrti. Oba obory velmi užitečné. Dokázaly podrobit nepříteli, přinutit ho poslouchat vůli čaroděje. Ovládnout jeho tělo. Donutit ho krvácet a zemřít. V magii života a smrti byla kouzla, která umožňovala čaroději změnit

podobu. Ale Ysorin nevěděl, jak budou fungovat s vrhací dýkou zabodnutou hluboko v rameni. Ale musel to zkusit. Magii života a smrti totiž ovládal tak mocně, že nepotřeboval gestikulovat a ani hovořit, aby kouzlo správně postavil.

Ysorin se soustředil. Nemělo cenu měnit se v ptáka, pták potřebuje obě křídla, aby mohl vylétnout na útes. Navíc by se mohl pořádně namočit, ještě, než dostane příležitost ke šplhu a pak by křídla byla k ničemu.

Neuměl ryby ani mořské savce, neuměl ani opice, či jiné živočichy, kteří by měli šanci strmou zeď zdolat. Uměl ale netopýra kutchajského, který se vyskytoval často v podstřeší domů Senecy, kde Ysorin vyrůstal, i Attary, kde žil v dospělosti. Ještě jednou si to nechal projít hlavou. Netopýr má na konci křídel drápky, které může použít ke šplhu, i nohy jsou obdařeny podobnými zakončeními. Voda nebude příjemná, ale kožnatá křídla nenavlnou, ačkoliv srst ano. Srst ho bude táhnout dolů, ale on nepotřebuje suchá křídla, stačí mu jedno a moře štěstí.

Ysorin se soustředil. Vybavil si obrázek netopýra, kterého si prohlížel před mnoha lety tak důkladně, až si přesně vybavil každé zaoblení čumáčku, každý bělavý chlup, každou drobnou šupinku na kožnatých křídlech. Když měl obraz před očima, tak přesný, jako kdysi v knize, otočil v hlavě pomyslný list a začal budovat vnitřní konstrukci, kosti, kůži, svaly, mozek, srdce, plíce, ledviny, žaludek a další a další orgány, přesně tam, kde měly být. Pak cévy, nervy, vše skládal do mozaiky přesně po paměti. Nebylo to vůbec jednoduché

a zabralo to dlouhé minuty, zatímco voda stále stoupala. Nakonec se soustředil na levé křídlo a pokusil se vidět a zároveň nevidět jálec vrhací dýky, zatímco šaty promítl do srsti netopýra. Když byl s dílem spokojen, naplnil obraz astrální energií a zašeptal v duchu zaklínadlo.

Kdyby v těch místech žil nějaký člověk a mohl čarodějovo počínání pozorovat, asi by se docela divil. Zatímco voda rychle stoupala a omývala Ysorinovi už prsa, on klidně seděl a hleděl někam nad moře. Pak se ve zlomku vteřiny smrskl na polovinu své velikosti, a ještě na polovinu té. Ruce se spolu s rukávy kutny stáhly do těla a s cinknutím zmizela pod hladinou vrhací dýka. Namísto rukou se objevila blanitá křídla. Obličej se pokryl bílými chlupy a pronikavě se zvětšil a nakrčil nos. Vzniklý netopýr už se hrabal na skálu, ještě předtím, než zmizely poslední zbytky lidskosti. S jedním křídlem bezvládně svěřeným prováděl tento okřídlený savec velmi zajímavé pohyby. Odrazil se, zamával fungujícím pravým křídlem a přičapl zpět na stěnu, jen o pár centimetrů výše. Pak proces opakoval a znovu a dál. Když byl v polovině mezi hladinou moře a čarou přílivu, chvíli si odpočinul, ale moře mu bylo v patách, a tak brzy opět usilovně pokračoval. Občas se nedokázal včas zachytit a sklouzl na stejné místo, či dokonce níž. Ale pokračoval vytrvale dál, až nakonec překonal čaru přílivu a usadil se na skalní římse. Tam čekal téměř hodinu. Možná dokonce spal.

Odtud na vrchol se dostal už s menšími problémy, ale stále zůstával netopýrem, když ho ovanul mrazivý severní víchř u hrany útesu. Tehdy si byl Ysorin konečně opravdu jistý, že je na Mudgaru.

Úkryt našel v blízkých trnitých houštinách, kde se chránil křídly a kde bylo docela teplo. Chvilí přemýšlel, že by se vrátil do závětrí pod útes, jenže kouzlo už téměř vyprchávalo a Ysorin nechtěl riskovat, že se promění na nerovném povrchu.

Asi musel na chvíli znovu usnout, protože když sebou trhl zimou, byl už proměněný zpět v attarmijského čaroděje. Vichr zesiloval. Ysorin se s námahou postavil a jeho stále ještě trochu vlhký šat se rozevlál jako plachta lodi. Byl vyčerpaný, ale podařilo se mu zbavit se té zatracené dýky a, k vlastnímu překvapení, nekrvácel. Rána byla zacelená.

A to prý magie neumí léčit, blesklo mu hlavou.

Rozhlédl se.

Stál na suchém kamenitém pahorku, kde tu a tam překrývala unylou šed' kamene žlutá a hnědá křoviska a vyschlá tráva. Ani ne půl hodiny chůze zdravého muže na sever spatřil hradbu lesa, která bude pokračovat stále na sever, kde se změní v neprostupný Severský hvozd táhnoucí se od západu k východu. Pomalu k ní zamířil.

Ysorin by zabíjel za svou hůl, aby se měl o co opírat. Ruka ho nesnesitelně bolela, což alespoň trochu přebíjelo bolest a únavu zbytku těla. Cítil, že má horkost a ne malou. Točila se mu hlava a výhled mu znesnadňovaly rudé mžitky. Rád by přivřel oči před sílícím větrem, ale nerovný terén mu to neumožňoval. Myšlenkami by rád unikl někam jinam, ale hrozilo zakopnutí, další zranění, či pád do mělkých roklí kolem.

„V lese bude dobře,“ šeptal a alespoň hlas se mu malinko vracel.

Třásl se zimou a zdolával nekonečnou vzdálenost ke stromům symbolizujícím ochranu před větrem, možná dokonce ohýnek a přístřeší.

Když se Ysorin dostal pod koruny stromů, už jím otřásala zimnice a bezpochyby vysoká horečka. Ale skutečně bylo v lese tepleji. Čaroděj brzy našel pevný klacek, který mu usnadňoval pouť zatím řídkým stromovím a přízemními keříky. Hledal nějakou rozsedlinu či jeskyni, kde by se mohl usadit a zahřát. Nebyl si jistý, jestli svede vyvolat v tomto stavu oheň, ale musel se zastavit. Mohl takhle kráčet až do smrti, ale ta by přišla zatraceně rychle.

Nakonec se spokojil s hustším hájkem a dostatečně hlubokým dolíkem, aby vítr skoro necítil. Snažil se vybavit si symboly a tvar formule pro kouzlo rozdělení ohně. Ale než to dokončil, přemohla ho únava a spánek. Nebo možná mdloby.

Probudil se prokřehlý zimou. Jeho unavené tělo pokrývala tlustá vrstva sněhu a další vločky se neúnavně snášely z černé oblohy nad stromy. Byla už noc, takže čaroděj nemohl vědět, jestli se jedná o sněhovou přeháňku, nebo zda bude sněžit až do rána.

„Nebo několik dní,“ zahuhlal chraplavým hlasem.

Pokusil se postavit, ale s bolestným syknutím dopadl zpět do sněhu.

„To si ze mě už vážně děláš legraci!“ obořil se na nebohého tvůrce, kterého vinil ze svého utrpení.

Nebe, bohové, draci, magie či nějaký jiný prvek, který ho snad mohl slyšet, zarytě mlčel. Možná se potutelně chichotal, alespoň čaroději přišlo, že ševelící se žluté listy na stromech tento zvuk vydávají.

Pravou rukou se opřel o klacek a podařilo se mu postavit se na nohy. Byla tma jako v pytli. Cestovat lesem v této temnotě nemělo žádný smysl, ale zůstat tady, když může dolík do rána zapadat i s Ysorinem, bylo stejně nesmyslné. Alespoň že horečka trochu ustoupila a čaroděj byl schopen seslat bez gest a slov světlušku, která skromně ozařovala cestu.

Vykročil a říkal si, že jestli nenajde brzy nějaké stavení nebo alespoň jeskyni, prostě zemře.

Horečka se vrátila se snad ještě větší intenzitou než předtím. Ani si nevšiml, že zhasla bludička. A potom spadl. Nevěděl z čeho, ale padal nepříjemně dlouho. Narazil obličejem do zmrzlé země, tělo nebylo ani schopné dát před sebe ruce. S úpěním se otočil na záda. Zrychleně dýchal a obličej mu ochlazoval stále přibývajícím sněhem. Náhle se zablýskla naděje. Čaroděj si zbytkem vědomí uvědomil, že většinu těla ve sněhu nemá. Musel spadnout pod nějaký skalní převis.

Z posledních sil se Ysorin dosoukal k relativně teplé skalní stěně a opřel se o ní.

Byl už strašně slabý a unavený. Vlastně byl tak unavený, že nemohl usnout, respektive nevěděl, zda spí či bdí. Zkoušel rukama nahmatat kolem sebe něco, čím by se přikryl, a našel naváté listí. Napůl ve snu se zkoušel zahrabat, zatímco myšlenky utekly do mnohem klidnější a příjemnější doby.

V elfím hvozdě na východě Attarmie bylo teplo a klid. Ptáci zpívali, zvířata ostražitě pozorovala neznámého poutníka, který se opíral o vyřezávanou hůl a který vedl za uzdu svého nádherného koně.

Z Attary vyrazili dva. Spolu s Ysorinem cestoval ještě Banald, jeden z členů císařské tajné služby a jeden z „Hledačů pravdy“. Na tuhle misi nechtěl Ysorin brát Zenona. Přišlo mu, že by se neměl jeho, tehdy ještě velmi mladý, učedník příliš zaplétat do záležitostí ohledně... té věci.

Byl tedy rád, že necestuje úplně sám a cesta přes Attarmii ubíhala příjemně. Banald byl dobrým společníkem. Jenže po dvou dnech v lese našli na stromě šípem přišpendlený vzkaz.

„Jestli chceš mluvit s někým z nás, nech toho špicla doma,“ stálo na něm v attarmijštině.

